

Skřítek 10 - Semtamchybka a přivětilek

Skřítko Dubíska a Semtamchybku probudilo dětské halekání.

„Copak se to v lese děje?“

Skřítek vykoukl ven a uviděl Honzíka s několika kamarády, jak se koulují mezi stromy. U cestičky ležely odložené sánky.

„Copak to, že nesáňkujete?“ zeptal se skřítek, když se Honzík dostal do jeho blízkosti. „Vždyť je všude tolik báječného sněhu.“

„Chtěli jsme sáňkovat, jenže velcí kluci si na našem kopečku udělali speciální dráhu a vyhnali nás, ať jdeme jinam. A tady už žádný jiný šikový svah není. Jenom ten nad silnicí. Kluci už tam chtěli jít, ale já navrhl koulování. Máma totiž říkala, že na svah nad silnicí nesmíme.“

Z doupatka se konečně vysoukal i ospalý Semtamchybka. Od té doby, co nastala zima, byl ospalý pořád.

„Ahoj, Semtamchybko, moc rád tě vidím,“ vzal ho Honzík do dlaní, kde se dráček příjemně zahřál a okamžitě trochu ožil.

„Mám nápad,“ řekl Honzíkovi, „zvětším se, jak nejvíc to půjde, nahrnu na sebe sněh a z mého hřbetu a ocasu můžete mít báječnou sáňkovací dráhu.“

„A nebude tě to bolet, Semtamchybko?“ staral se Honzík, ale jeho rozzářená očka signalizovala, že se mu nápad líbí.

„Neměj strach, jako velký drak vaše hopsání ani neucítím,“ uklidňoval ho dráček.

„Ale odveď svoje kamarády kousek stranou, abychom se neprozradili,“ doporučil Honzíkovi skřítek.

Pak se ototčil k Semtamchybkovi a podrbal se na hlavě:

„Opravdu si myslíš, že to bude fungovat?“

„No jasně,“ mrsknul sebou rozehřátý dráček a odběhl na místo, kde se mohl zvětšit, aniž by poškodil okolní stromy. Než ho udýchaný Dubísek dohonil, jeho dračí přítel rostl,

rostl, až z něj byl parádní kopec na sáňkování. Jen hřbet mu čouhal z okolních závějí. Pak se ozvalo mohutné kýchnutí, no možná to bylo nějaké zvláštní dračí kouzlo, protože se po něm zvedl sněhový prašan a všechen nakonec spadl nahoru na dračí hřbet.

A to už se sem hrnul Honzík se svými kamarády.

„Tak vidíte, že jsem měl pravdu,“ halekal na ně, „je tu kopeček na sáňkování mnohem lepší než ten, ze kterého nás vyhnali.“

„Páni, to je paráda!“ radovali se i ostatní a Dubísek musel hodně rychle kmitat nožičkami, aby unikl před nadšenými sáňkaři.

Těžko říct, kdo tu zprávu rozšířil, ale odpoledne se tu sešly děti z širokého dalekého okolí. Někdo měl sáně, někdo pekáč, někdo jen kousek igelitu, ale všichni bez rozdílu společně dováděli a bavili se až do tmy, kdy museli domů. Jako poslední se tu zdržel Honzík.

„Hej, Semtamchybko, kde máš vlastně hlavu? Chci ti říct, že to bylo fakt bezva nápad,“ hrabal ve sněhu ve snaze najít správný dračí konec.

Konečně po chvíli objevil dračí tlamu. Odhrnul z ní snůh:
„Bylo to moc prima, díky.“

Pak se ale zarazil, protože drak se vůbec nepohnul.

„Semtamchybko? Jsi v pořádku? Co ti je? Otevři oči!“

Honzík se polekal. Tohle přece nechtěl! Co když se drakovi kvůli jejich hloupému sáňkování něco stalo?!

„Dubísku? Jsi tady, Dubísku?“ začal se chlapec rozhlížet po okolí, až konečně zahlédl skřítku.

Oba se ještě jednou pokoušeli Semtamchybku probudit, ale marně.

„Co si počneme?“ nešťastně vzdychl Honzík. Už se zešeřilo a na obloze začaly problikávat první hvězdy.

„Podívej, támhle padá hvězda,“ ukázal Dubísek vzhůru, „honem si něco přej.“

„Ať je tu někdo, kdo nám pomůže,“ zavolal Honzík dřív,

než padající hvězda zhasla.

Kolem nich se mihl letící stín.

„Kdopak mě to volá s budí ze spánku? Kdo tady potřebuje pomoc?“

„Pramáti netopýrů?“ podivil se skřítek. „Kdepak ses tu vzala?“

„Přivolalo mě kouzlo padající hvězdy. Co máte za problém?“

Skřítek a Honzík jeden přes druhého začali vysvětlovat, co se přihodilo.

„Nedivte se, je zima. Váš přítel upadl do zimního spánku a v tom chladu celý ztuhl. Museli byste ho něčím zahřát, aby se probudil.“

„A čím ho máme zahřát?“

„Tak dávejte pozor, zkusím malé kouzlo,“ řekla jim moudrá pramáti netopýrů a přelétla nízko nad dračím hřbetem. Směrem k Honzíkovi a Dubískovi se vzápětí začaly koulet malé ledové kuličky.

„Hledejte mezi nimi malou zlatou kuličku. To bude přívětlík. Bude hrát tak silně, že vašeho kamaráda probudí. Jestli ho ale nenajdete, budete muset počkat do jara, až draka probudí sluníčko. Tak se tu mějte, už musím letět, abych tu taky nezmrzla,“ naposledy nad nimi přelétla netopýří pramáti a zmizela ve tmě.

Chlapec a skřítek začali prohlížet ledové kuličky, ale ve tmě se špatně hledá. Nakonec měli oba tak zmrzlé ruce, že málem necítili prsty.

„Mám pocit, že tahle trochu hřeje,“ držel na dlani Honzík jednu z kuliček.

„Taky mám jednu, která trochu hřeje,“ podával mu druhou Dubísek. Honzík si ji vzal a přidal ji k té, co už měl na dlani. Jak se obě kuličky dotkly, rozprsklo se kolem nich světlo a chlapec měl najednou v ruce místo dvou ledových jednu zlatou.

„Máme přívětlíka,“ zaradoval se a spěchal k dračí hlavě.

Prostrčil zlatou kuličku Semtamchybkovi přímo do tlamy. Přivětílek se rozzářil jako malá hvězda a drak najednou kýchl. Když ze sebe Honzík sklepal sněh, který se na něj po tom dračím kýchnutí sesypal, uviděl už jen, jak drak něco zamumlal a olízl trochu sněhu. Na kraji lesa teď místo sáňovacího kopce ležela jen malá ještěrka, která se snažila vyhrabat ze závěje.

Honzík ji zdvihl a pak vyhrábl i Dubíska. Oba je donesl až k jejich doupátku pod dubem.

„Ekui,“ řekl Semtamchybka, „sem moc uád, že mám ak dobué puáele.“

„Cože?“ nebyl si Honzík jist tím, co slyšel.

Dráček vyplivl do sněhu zlatého přivětílka.

„Když ono se s tou kuličkou, co tak příjemně hřeje, hrozně špatně mluví. A protože nemám kapsu, musel jsem si ji vzít do pusy. Jen jsem vám chtěl za ni poděkovat a říct, jak jsem rád, že mám tak dobré přátele.“

„Taky jsem chtěl poděkovat. Hlavně za to dnešní parádní sáňkování,“ usmál se Honzík, „ale už musím domů. Určitě dostanu vynadáno, že jdu tak pozdě. Ale to nevadí. Já to vydržím. Hlavu mi za to neuthnou.“

Honzík dráčka naposledy pohladil a zamával skřítkovi.

„Kdyby nebylo tebe, spal by můj kamarád až do jara a já bych tu musel zůstat sám. Dlužím ti laskavost, Honzíku,“ řekl Dubísek, ale chlapec už pelášil k domovu a nejspíš ani skřítkova poslední slova neslyšel. Na les se snášela tma. Dráček donesl přivětílka opatrně do doupátka a spolu s Dubískem se o něj hráli, dokud jim spánek nezavřel víčka.